

Miért hagytam abba a füvezést?

Reality show

Az önkormányzatnál dolgoztam, a kémelhárításból dobtak át ide, az egyik település irányításával voltam megbízva, általában döntenem kellett vagy tárgyalnom, dönteni mindenki tud, hogy jól vagy rosszul, az egy másik kérdés, a tárgyalásokon pedig próbáltam másnak átadni a szót: mindig találtam önkéntes szószátyárokat. Nem sok mindenhez értettem, így szakértőket alkalmaztam, és a segítségükkel egész könnyen ellavíroztam. A legtöbb időt régi épületek rehabilitációjára fordítottuk, így számos olyan helyre is eljutottam, amelyek létezéséről azelőtt fogalmam sem volt. Egy jó nagy irodát kaptam: első nap kicsereáltam a bútorokat, új számítógépeket állítottunk be, és hálózatba kötöttük a rendszert.

...

Tudtad azt, hogyha beírod a helyesírás-ellenőrzőbe, hogy naiv, akkor az eredmények között az is kijön, hogy Csokonai Vitéz Mihály?, kérdeztem az újságírótól és az igazgatónőtől. Láttam, hogy az igazgatónő azt akarja mondani, hogy igen, de éppen tele volt a szája, nem tudott hát szóhoz jutni. Tényleg?, kérdezte az újságíró, majd ő is beleharapott a kalácsba. Az autótút felett voltunk, közel a hármas határhoz, az újságíró megkérdezte, hogy szerintünk vajon holnap is itt találkozunk-e, amikor megcsörrent a mobilom. Az egyik kollégám volt az, közölte, hogy baj van, mert a munkásaink tévedésből rossz névtáblákat szereltek fel az egyik utcában, így a lakók nem tudják, hol is laknak most pontosan, ebből kisebb galiba is adódott, mert az ügyeletes orvos tévedésből kétszer oltotta be őket a sertésinfluenza ellen. Mondtam a kollégámnak, hogy ne aggódjon, majd megoldjuk ezt is, és gyorsan letettem a telefont, mert erősen megszedültem.

Nem ez volt az első eset az utóbbi napokban, éreztem, hogy változtatnom kell az életemen: ez így nem mehet tovább. Mi a fasznak izol?, tettem fel magamnak a kérdést reggelente, mert egy-egy ivászat után alig

tudtam felkelni az ágyból: pattogott a fejem, egész nap szédültem, furcsa dobogást éreztem a fülemben, és mintha valami a szívem környékén sem lett volna rendben. Egyértelmű volt, hogy át kell térnem az egészséges életmódra, épp csak időt nem tudtam rá sehogy sem találni. Böngészgettem hát az aktuális lexikonokat, és próbáltam megmagyarázni magamnak, miért kapok el újabbnál újabb betegségfantomokat, de hiába.

Az egész még valahol a szívizomgyulladásommal kezdődött, mely betegségről azelőtt nem is hallottam. Gyanútlanul mentem el a vizsgálatra, amikor viszont kiderült, hogy nekem olyanom van, az orvosok nem akartak kiengedni a kórház épületéből, sőt még a szobámat sem hagyhattam el. Végül is nem éreztem olyan rosszul magam, egész nap feküdni kellett, olvashattam kedvemre, csak néha-néha jött egy-egy új beteg, akivel próbáltam minél kevesebbet kommunikálni, nehogy elkapjak még tőlük is valamit. A szexi nővérek viszont megmozgatták a fantáziám, mindig jött egy, hogy belém dugjon valamit. No, miért bonyolítsam, egész élveztem a helyzetet, azt hiszem, még a doktornőmnél is lett volna esélyem.

Amikor kiengedtek, egy maréknyi gyógyszert írtak fel, elejében még szedtem is őket, aztán lassan mindet abbahagytam. Az első héten sétáltam is sokat, ahogy ajánlották, de végül ez is elmaradt. Úgy határoztam, a séták helyett egy hasizomgépet veszek, pontosabban csak szerettem volna venni, mert az egyik barátom a szumóbirkózókkal példálózva lebeszélte róla, ezért csak két háromkilós súlyt vettem, hogy majd azokkal fogok edzeni, és faszta badis felsőtestet építék ki magamnak, hogy a legközelebbi Dombos Festen majd villoghassak a testhez álló pólóban, de valahogy ezek a gyakorlatok is elmaradtak. A két súly – a hasizomgépem, ahogy én neveztem őket – ott porosodott a szoba elfeledett sarkában.

A szívizomgyulladás után pár hónapig nem is lett semmi bajom, átvészelttem a telet egy könnyebb megfázással, de aztán a nyári hónapokban elaludtam vezetés közben egy másodpercre, csak a véletlennek és a pont mellettem ülő barátomnak (Géza) köszönhetően nem hajtottam neki a villanyoszlopnak. Ezt követően a legváratlanabb helyzetekben esett le a fejem. Úgy éreztem, ideje ismét orvoshoz fordulnom, mert már kezdtem önvészélyes lenni, egyre többször koppant a kobakom a laptopom billentyűzetén.

Először vért vettek tőlem, majd megröntgenezték a fejem. A röntgenkép alapján megállapították, hogy a szokásostól eltérően két bordával több van a gerincemen, azok az okai mindennek, mivel elnyomják az agyi ereimet, és a szervezetem az azonnali alvással reagál ezekben a helyzetekben. Az orvosom megint felírt egy marék gyógyszert, melyeket két-három napig szedtem, aztán abbahagytam azt is.

A következő betegség, ami kijött rajtam, az övsömör volt, mely szót azelőtt szintén soha életemben nem hallottam. Az orvosom külön meg is kértem, hogy írja le egy papírra a betegség nevét, hogy otthon majd a feleségemnek meg tudjam mondani, mi is a bajom. Apró kis hólyagok jöttek ki a hátamon és a hasamon, fájtak és viszkedtek is, de nem volt szabad kapargatnom őket. No, most mondjam el, hogy milyen az övsömör? Nézd meg az interneten, oszt megtudod, bazeg. A bárányhimlőből jön, aztán benned marad örökké.

Azt el is felejtettem mondani, hogy a szívizomgyulladás közben meg is katétereztek. Nem tudom azt se, van-e ilyen szó, hogy katéter, de ott mindenki ezt mondta. A kórházi szoba lakói, mintha orvosi egyetemet végeztek volna, szakértően szóltak hozzá minden újabb beteg panaszához. A katéterezés egyébként azt jelenti, hogy egy aprócska kamerát bedugnak az ereidbe, elmennek vele a szívedig, szétnéznek, aztán meg kiráncigálják onnan. Mármint a kamerát, nem a szívedet. Előtte én sem tudtam, mit is akarnak velem, csak akkor jöttem rá, amikor már fent feküdtem a műtőasztalon. Nem egy jó érzés, mondhatom, de legalább kiderült, hogy nincs ott semmi baj. Legalábbis remélem. Ja, meg hát az is jó, hogy én is szétnézhettem odabent, mert egy nagy képernyőn látni lehetett mindent.

A szívizomgyulladásom és az övsömöröm után azt hittem, már nem sok újdonságra számíthatok. De nem így történt. Egy gyanútlan reggel, amikor a feleségem készítette reggelit fogyasztottam, hirtelen elkezdett dagadni az arcom, és bármit csináltam, nem sikerült lelapítanom. Közben véletlenül megérkezett az orvosom (egész más ügyben jött), és közölte velem, hogy nyálkövem van. Mi?, kérdeztem. Nyálkó, mondta. No, bazeg, gondoltam magamban, ez vagy valami falu Magyarországon, vagy megint egy még soha nem hallott szó.